

Roy Walter Coffin werd op 11 mei 1922 geboren in de Last Mountain Valley in de Canadese provincie Saskatchewan. Administratief centrum van het district was het plaatsje Nokomis, maar de boerderij waar hij geboren werd lag op de prairie zo'n 20 km ten westen daarvan. Zijn grootouders hadden zich met hun vier zonen in 1906 in dat gebied gevestigd, kort nadat het vrijgegeven was voor *homesteading*. Zijn ouders waren Chester Daniel Coffin (1897-1987) en Mildred Jane Otto (1890-1930). Roy had een oudere halfzus Maxine, twee broers Arthur en Bernard en een jongere zus Avis.

Toen Roy acht jaar was, kwam zijn moeder door een ongeval op de boerderij om het leven. Ze stak een lucifer aan om te zien of er benzine in een vat zat. De benzinedampen vlogen in brand, haar kleren vatten vlam en Mildred liep ernstige brandwonden op, waaraan ze drie dagen later in het ziekenhuis overleed.

Roy verliet de *public school* van Nokomis gedurende het achtste leerjaar, toen hij dertien jaar oud was — "for no particular reason." Daarna voorzag hij in zijn levensonderhoud met werken op boerderijen, in de bosbouw en diverse andere banen. In de jaren dertig, de jaren van depressie en grote droogte, trok het grootste deel van zijn familie weg uit Saskatchewan, vooral naar British Columbia. Ook Roy vertrok, hij kwam in Ontario terecht.

In 1942 meldde Roy zich in Toronto vrijwillig aan bij het Canadese leger. Een belangrijke drijfveer was dat hij zich wilde voegen bij zijn broer Arthur, die in Europa diende bij de *Royal Canadian Artillery*.

Op 6 november werd Roy lichamelijk gekeurd en de dag erna volgde een interview. Hij zag er nogal onverzorgd uit en zijn lichamelijke conditie liet te wensen over vanwege ondergewicht. De interviewer merkte op dat hij teruggetrokken van aard was en je niet recht in de ogen keek. Deze lichte reserve was geen belemmering om Roy in dienst te nemen, maar hij zou een maand later met een psychiater moeten spreken. Op 9 november werd het papierwerk in orde gemaakt en was hij officieel in dienst van het leger.

In Canada kreeg Roy een basistraining van acht weken in Camrose, Alberta en een artillerietraining van zes weken in Camp Shilo, Manitoba. Hij bleek een goede schutter te zijn en was daar trots op. Na ongeveer een maand werd zijn medische categorie verhoogd naar A1: geschikt voor alle diensten. Rond die tijd kreeg hij ook bezoek van een psychiater, die constateerde dat hij geen tekenen vertoonde van "ongebruikelijke zenuwproblemen." Niets stond zijn uitzending naar *overseas* meer in de weg.

Op 29 maart 1943 werd Roy overgeplaatst naar Zuid-Engeland en ingedeeld bij 2 CARU (Canadian Artillery Reinforcement Unit) waar hij bijna anderhalf jaar verbleef vóór zijn inzet op het vasteland van Europa.

In de periode na D-Day op 6 juni 1944 leed de infanterie van het Canadese leger onverwacht grote verliezen, zowel in absolute aantallen als in verhouding tot andere onderdelen, zoals de artillerie. In Engeland ontstond er een nijpend tekort bij de versterkingseenheden van de infanterie. Militairen uit andere legeronderdelen werden overgeplaatst naar de infanterie. Dat gebeurde ook met Roy. Hij kreeg een omscholingstraining van drie weken en werd daarna in september via Frankrijk naar Antwerpen overgebracht. Zijn regiment werd *The Queen's Own Cameron Highlanders of Canada*, onderdeel van de 2e Canadese Infanteriedivisie.

De stad Antwerpen en zijn haven waren begin september 1944 veroverd. De haven kon echter niet gebruikt worden voor de —broodnodige— bevoorrading van de geallieerde troepen omdat de Duitsers de oevers van de Westerschelde controleerden. Begin oktober begon de Slag om de Schelde. De 2e Infanteriedivisie werd ingezet bij de verovering van de Duitse verdedigingswerken op Zuid-Beveland en Walcheren.

Al op 3 oktober, een dag na het oprukken uit Antwerpen, raakte Roy gewond. Hij kreeg een schot in de linkerbovenarm. De wond kon behandeld worden in een veldhospitaal nabij het front; na een week voegde hij zich weer bij de Camerons. Na zware gevechten met grote verliezen bereikte zijn divisie op 30 oktober Goes. Daarna werd het legeronderdeel rust gegund. In een nachtelijke rit van vier uur trokken ze naar Willebroek tussen Antwerpen en Brussel, een tocht over een stuk land waar een maand om gevochten was. De Slag om de Schelde eindigde op 8 november.

In de maanden november–januari werd de 2e Infanteriedivisie ingezet nabij Nijmegen. Daar was na de operatie *Market Garden* een statisch front ontstaan met een uitstulping in Duits gebied. De 2e Infanteriedivisie was aan de Maas gelegerd bij Mook en was verantwoordelijk voor het front van Groesbeek tot Gennep.

De Duitse linies bij het Reichswald waren niet ver verwijderd. Over en weer waren er beschietingen en nachtelijke patrouilles om de vijand schade te berokkenen. In de nacht van 19 op 20 december vond zo'n "vechtpatrouille" plaats door het South Saskatchewan Regiment. De volgende dag vielen er bij een Duitse tegenaanval bij de Camerons zestien *casualties*: één dodelijk slachtoffer en vijftien gewonden. Onder de gewonden was Roy Coffin: een granaatscherf doorboorde zijn linkerenkel. Hij werd dezelfde dag nog naar een ziekenhuis in Turnhout vervoerd en vijf dagen later naar een ziekenhuis in Brugge.

Alhoewel in het medisch dossier zijn verwonding als "licht" omschreven werd, verbleef hij een maand in het ziekenhuis. Daarna duurde het nog elf dagen voor hij overgebracht was naar Mook om zich bij de Camerons te voegen. Daar arriveerde hij enkele dagen vóór de gevechten in het Reichswald begonnen.

Op 8 februari lanceerden de geallieerden een groot offensief om de westelijke Rijnsoever ten noorden van het Ruhrgebied te veroveren op de Duitsers. Bij dit offensief kreeg de 2e Infanteriedivisie in eerste instantie een ondersteunende rol toebedeeld. Op 17 februari werden de Camerons echter aan het front ten zuiden van Kleef ingezet. Ze leverden zware gevechten bij Kalkar en in het Hochwald nabij Xanten. Op 12 maart werden de Camerons teruggetrokken naar Kleef, waar ze een rustpauze kregen.

Op 23 maart 1945 begon de aanval om de Rijn tussen Wesel en Rees over te steken. Na het vormen van een bruggenhoofd stak de 2e Infanteriedivisie op 28 maart de rivier over, geleid door de Camerons. Emmerich en de heuvelrug ten noordwesten, Hoch Elten, werden na zware strijd veroverd. De weg was vrij bij Emmerich een brug over de Rijn te maken.

De 2e Infanteriedivisie trok op 1 april bij Netterden Nederland binnen. Daarna verliep de opmars zeer snel: Doetinchem, Zutphen, Holten en Assen werden bevrijd. In de namiddag van 13 april bereikten de voorste troepen van de divisie via Paterswolde de zuidwestkant van de stad Groningen, waar in de namiddag de Slag om Groningen begon. De Camerons volgden een oostelijker route en kwamen via Haren in Helpman aan de zuidkant van Groningen, waar ze op 15 april kamp opsloegen. De stad Groningen was toen al zo goed als bevrijd; op 16 april rond het middaguur gaf de Duitse commandant zich over. De Camerons kregen de opdracht delen van de stad "schoon te vegen." Daarbij ontmoette de B-compagnie van Roy felle weerstand van Duitsers die zich aan de rand van de stad teruggetrokken hadden achter de Oostersluis.

Maandag 16 april 1945. Soldaten van de Camerons op weg van Helpman naar de Oosterparkwijk.

Bron: M.H. Huizinga, Maple leaf up (1980), p. 163. Foto: D. Guravich, Library and Archives Canada.

De Duitsers hadden de bruggen bij de sluis opgehaald om de Canadezen de doortocht naar Delfzijl te beletten. De burgers Popke Dijkema, zijn broer Jakob Jan en diens zoon Jan boden hun hulp aan; Popke wist als onderhoudsmonteur hoe de bruggen bediend konden worden. Kruipend over de gesloten sluisdeur bereikten zij de machinekamer aan de overzijde van de sluis. Door met blote handen de tandwielen te draaien, lukte het ze de zuidelijke brug naar beneden

te laten. Daarna probeerden de Dijkema's onder vijandelijk vuur de hekken van de brug te openen. Waarschijnlijk om de Duitsers af te leiden, kwam Roy tevoorschijn van achter een van de Canadese tanks. Hij werd vrijwel direct dodelijk geraakt. Ook Pop Dijkema werd geraakt, maar hij overleefde het. Zoals bleek, was het openen van de hekken niet nodig: de tank die de brug opreed, ramde er dwars doorheen.

Het was 16 april 1945 rond half zes 's middags toen Roy Coffin sneuvelde. Hij was de laatste Canadese soldaat die bij een gevecht in de gemeente Groningen het leven liet. Dezelfde dag nog werd hij begraven op de tijdelijke militaire begraafplaats in Eelderwolde, aan de zuidwestkant van de stad. Op 14 februari 1946 werd hij herbegraven op de Canadese Begraafplaats Holten, waar hij nu rust in graf III.H.2.

De persoonlijke bezittingen van Roy werden naar de *Estates Branch* van het Canadese militaire hoofdkwartier in Ottawa verstuurd en vervolgens naar zijn vader Chester. Veel was het niet: een kussenhoes, een sigarettenaansteker, twee leren portemonnees, zestien souvenirmunten en twee foto's. Chester was teleurgesteld dat het horloge ontbrak dat hij cadeau gedaan had vlak voor Roy naar Engeland ging. De Estates Branch maakte geen melding van de brieven van een Engelse vriendin die Roy bij zich had — die waren vernietigd.

In 1949 werd posthuum een vijftal onderscheidingen aan Roy toegekend: de 1935-1945 Star, de France and Germany Star, de Defence Medal, de War Medal en de Canadian Volunteer Service Medal with Clasp.

Op initiatief van enkele leden van de werkgroep ONS van de Groningse Oosterparkwijk bestaat er sinds 16 april 2016 een monument, *Twee Bruggen*, ter nagedachtenis aan Roy Coffin en de Dijkema's. Het staat bij de oude Oostersluis, ongeveer op de plaats waar Roy doodgeschoten werd. Jaarlijks wordt daar nu een herdenking georganiseerd. In 2019 is het monument geadopteerd door de nabij gelegen Oosterhoogebrugschool.

Ook in Canada is de dood van Roy niet onopgemerkt gegaan; in centraal Saskatchewan is een meer naar hem vernoemd: Coffin Lake.

